

Tuần Báo Vô Vi

27 tháng 4 năm 2014

Số 183

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Muốn giải tỏa sự thương nhớ trong đạo mẫu thì phải làm sao?
2. Muốn giải tỏa tâm cạnh tranh ganh ghét thì phải làm sao?
3. Muốn thật sự sống chung hoà bình thì phải làm sao?
4. Sự tiến hóa đến vô cùng là sao?
5. Tại sao người đời thích tự gạt mình?
6. Sân hận có ích gì cho khối óc không?
7. Muốn chiến thắng mình thì phải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 5 tháng 7 năm 1996 1) Hỏi: Muốn giải tỏa sự thương nhớ trong đạo mẫu thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn đỡ thương nhớ trong tình thâm đạo mẫu, thì phải thực hành pháp môn đồng hành, thì sẽ có dịp tương ngộ, thì luồng điện từ trường được sưởi ấm và tự động giải tỏa an vui. Kệ: Thực tâm tự nhớ quy mùi đạo Tự thức tự tu tự bước vào Quy một tình đời không quyến luyến Chiều sâu tâm đạo chuyển tâm vào.	Ngày 6 tháng 7 năm 1996 2) Hỏi: Muốn giải tỏa tâm cạnh tranh ganh ghét thì phải làm sao? Đáp: Muốn giải tỏa tất cả tánh hư tật xấu thì phải dày công thực hành pháp môn mà chính mình đã chọn, từ từ sẽ giải tỏa toàn diện, khi luồng điện hội tụ nơi trung tim bộ đầu hành triển thì tất cả mọi sự trần trược sẽ tự nó tiêu tan, tự hướng về thanh tịnh không giới mà hành pháp, thì mỗi mỗi sẽ quy về ánh sáng của chơn tâm. Kệ: Khai tâm mở trí tự phân tâm Tiến triển không ngừng lý diệu thâm Tương ứng thanh nhàn truy mỗi đạo Chơn tâm sáng suốt tiến âm thầm.
Ngày 7 tháng 7 năm 1996 3) Hỏi: Muốn thật sự sống chung hoà bình thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn thật sự sống chung hoà bình thì phải thực hành pháp môn đứng đắn và tự thức nhiên hậu mới chịu sống chung không cạnh tranh thì mới hòa bình, trong xây dựng cho chung. Kệ: Bình tâm ý thức chuyển vô cùng Thực hiện tu tâm uyển chuyển chung Mùi đạo không ngừng xây dựng tiến Trí tâm thanh nhẹ giải trùng trùng.	Ngày 8 tháng 7 năm 1996 4) Hỏi: Sự tiến hóa đến vô cùng là sao? Đáp: Thưa sự tiến hóa vô cùng tức là sự thay đổi của mặt đất dẫn tiến tâm linh, không ngừng nghỉ, gọi là khoa học huyền bí, chỉ có tâm thức thực hành chơn pháp thì mới có cơ hội hiểu được điều này. Kệ: Tự mình khai triển tự vui vầy Đời đạo phân minh tự đổi thay Hướng thượng phân minh đường tiến giác Cảm thông nguyên lý rõ công đây.
Ngày 9 tháng 7 năm 1996 5) Hỏi: Tại sao người đời thích tự gạt mình? Đáp: Thưa người đời không thật vì tham, cho nên tự gạt mình mà không hay, lâu ngày sanh ra một tập quán xấu, gạt luôn tất cả những người xung quanh, tưởng lầm là đã thành đạt, dấu của trời, khấp tâm vì của, biến thể của nó là sân si, thiếu trí, rất dễ sanh bệnh nan y. Kệ: Trí không tiến triển chẳng minh đời Tạo động không hay cứ đổi đời Yếu yếu mình mình trong cõi động Quây quần trong khổ chẳng nghỉ ngơi.	Ngày 10 tháng 7 năm 1996 6) Hỏi: Sân hận có ích gì cho khối óc không? Đáp: Thưa sân hận rất hại cho thần kinh khối óc, khó ăn khó ngủ, không cách nào tiến hóa nổi. Kệ: Khó hành khó tiến khó hoàn ngôi Đi đứng không vui lại tạo tội Gây gổ đủ điều không lối thoát Nội khoa biến loạn khó an ngôi.

Ngày 11 tháng 7 năm 1996

7) **Hỏi:** Muốn chiến thắng mình thì phải làm sao?

Đáp: Muốn chiến thắng chính mình thì phải nhớ phần hồn là chủ chánh, thì lúc nào cũng nghiêm trang thực hành, từ đời lẫn đạo.

Kệ:

Thực hành từ thấp vui hành tiến
Giải tỏa tâm tư tự giải phiền
Duyên đạo tình đời không dấy động
Giải mê phá chấp tự mình yên.

Tiểu Trí – Đại Trí

Dần dần nghe những cuốn băng cũ thấy rõ chưa, từ cái tiểu trí tiến dần tới đại trí. Cái đại trí nó mới giác còn tiểu trí nó là tò mò, thấy rõ ràng chưa. Ai vô tu cũng vậy trong cái tò mò, bởi vì nó chưa sáng suốt, nó còn thiếu thốn. Nên người ta nói cái huệ năng của nó thiếu giác, huệ năng của nó không được mở, không khai thông làm sao nó có đại trí. Cho nên nhiều khi nhiều người tới tu, rồi nhiều khi nghe tôi nói mới có ban đầu, nói tôi là thằng cha đó nói tầm bậy, không ăn chung gì hết, bởi huệ năng của họ mới tới đó thôi. Mà tại sao họ chửi trong mặt tôi, chửi trong đầu tôi mà tôi không giận họ. Không, bởi vì mình tiến hơn cái đó, mình phải cần tìm cơ hội kiên nhẫn để cho họ thấy họ. Cho nên chúng ta tu ở đây các bạn tự tu, tự giải là phải tiến tới đại trí chứ tiểu trí của các bạn sẽ không còn nữa, sẽ mất dần dần hết. Rồi cái nói chu cha cái chuyện đại trí dễ gì mà đạt được, dễ gì mà với tới, nhưng mà trong thanh tịnh là với tới, trong động loạn không với tới.

Cho nên mình phải tu giải nó mới thanh tịnh, mà chúng ta còn giam giữ nữa là không thanh tịnh. Tu giải nó đi, những cái mình đang hiểu biết đây chưa được. Bây giờ chúng ta xét qua cái cuộc chiến ở thế giới, có chiến tranh, vật chất nó cũng vẫn tiến hóa. Hồi trước, người ta nói chiếc máy bay cái chuyện lạ lùng, bây giờ có máy bay bay đầy trời. Hồi trước, người ta nói cái vụ cassette thôi trong cái băng này người ta vặn ra nói ra tiếng, họ cũng cho là cái chuyện đó là mơ mộng, nói bậy chứ không có trúng, làm sao mà sản xuất được cái gì, cái đồ đó nhưng mà bây giờ có. Rồi sau này họ sẽ sản xuất ra để cái cục vậy không có quay gì hết nhưng mà nói vô nó cũng ra lại, cái đó bây giờ ai tin bây giờ phải không? Tôi không cần bằng nhưng mà tôi cũng thấu vô cực đá cũng được vậy, thí dụ cái cục, cái loại, cái chất đó nó có thể thấu và có thể phóng, mà nó nói không có cần tốn hao nhiều nữa sau này nó sẽ có rồi ai tin. Đó, ở trong cái chỗ eo hẹp nó hiểu trong cái phạm vi eo hẹp, mà càng ngày do sự kích động phản động nhiều nó sẽ tiến tới cái sự nở rộng ra.

Cho nên các bạn tu, hồi trước các bạn ở trong á ố hẹp tự đắc thấy mình vậy là đủ rồi. Nhưng mà từ ngày các bạn tu rồi các bạn thấy vậy không, tình duyên lận đận, làm ăn lồi thối, bạn bè kích bác đủ

chuyện hết. Do những cái đó, nó mới dẫn tiến cái tâm hồn các bạn, rồi các bạn tiến tới cái huệ năng khai thông ở bên trên mới hiểu tới cái huyền cơ của tạo hóa, mới hiểu cái sáng suốt vô cực vô biên, đại trí đại dũng mình phải tiến tới. Con người mà không chịu tiến tới đại trí đại dũng con người đó không có an, không có bao giờ được an khương của nội tâm, mà đi trong cái thiếu trí không có bao giờ an định bởi vì nó tức. Nó thiếu là nó phải tức, mà nó đầy đủ nó không còn tức nữa. Nó lấy trong cái thanh tịnh thôi là nó thấy hết, nó thấy cái sự triển miên cõi mở chớ không có còn kẹt nữa. Còn cái tu ở đẳng này các bạn đã dày công làm tới mỗi mức một, nay một chút, mai một chút rồi các bạn đã được đó chứ! Chứ không phải không, nhưng cái lòng tham muốn con người muốn mau. Cũng như tôi đã nói vậy, ôm cục vàng chẳng khác gì ôm bản thân, ôm cái bản thể này mà nói tôi muốn xuất hồn làm sao xuất được, mà tôi quên bản thể mà biết xuất hồn. Cái bản thể bạn là cái cục vàng chớ gì nữa, giá trị suốt đời của bạn, bạn nâng niu nó đó nhưng mà bạn không tu không mở làm sao nó tiến lên được, còn ôm nó quá đầu có đi được. Cho nên trong cái giờ tham thiền của chúng ta phải nhớ rằng cái giờ hoàn toàn tự do thanh tịnh. Ta đạt được một giây là đắc một giây, một phút đắc một phút, chớ không có cần nói tôi phải đạt được mấy tiếng đồng hồ. Một giây chưa đạt được thì một tiếng làm sao mà đạt được. Đó, bạn đi từ cái nhỏ rồi nó tiến tới cái lớn. Tôi nói đây rồi các bạn sẽ đạt trong cái thanh tịnh, tham thiền triển miên nhưng mà nhiều người nói triển miên là chỗ nào đâu. Bởi khi mà các bạn mở hết rồi, hòa đồng bên trên, các bạn triển miên rồi đâu có cần phải ngồi thiền các bạn mới thấy thiền. Như tôi nói trong mấy cái băng trước, mắt bạn ngó cũng là thiền, tai bạn nghe cũng là thiền, lỗ mũi bạn ngửi cũng là thiền, âm thanh của bạn xuất phát nó ổn định tâm hồn của người ta là chứng minh bạn là người thiền. Thanh tịnh chứ gì! Đó, cho nên cái tu của chúng ta, thấy nó không có gì, không kinh, không kệ, không gì phát cho các bạn, nhưng mà bạn đã đọc kinh các bạn xét. Một cái cảnh có thể viết ra bao nhiêu cuốn sách. Một sự thay đổi của tình thế nội tâm và trí tuệ của các bạn có thể viết ra bao nhiêu sách vở. Đó là bạn

nhẹ, đọc kinh vô tự rồi. Mà kinh nó bắt buộc bạn phải đọc, bạn đọc thì phải hóa giải nó ra, phải tìm hiểu từ cái sân si, bức tức, một đêm bạn ngồi đó bạn ghét một ai, giận một ai, người nào nó phá bạn. Tuy rằng ở bên ngoài bạn có cái thái độ nhin nhục nhưng mà bên trong nó chưa được. Tội công phu nó là rác, nó ra đó là cả một cuốn kinh, từ cái động loạn này tới động loạn kia, động loạn kia tới động loạn nọ rồi nó tự hóa giải nó mờ ra, té ra chẳng có gì, phải để nó tiến. Nhiều người nói tôi bây giờ tôi muốn cúp hẳn, tắt cái tư tưởng này. Đâu có được! Tắt nhưng mà mai nó có lại, trong giờ thiền nó không có, trong giờ làm việc nó cũng có. Rồi bạn cứ để trong giờ thiền nó ra cho hết, hết tới cuối cùng rồi chủ nhân ông người ta hỏi một câu là nó hết, trong cái lý luận của tứ đại giai không, không có gì đâu. Cho nên đừng có sợ rằng tôi công phu sao nó ra nhiều tư tưởng, cứ để cho nó ra, nó ra cho hết cũng như mình xóa băng vậy, không có sao. Cho nên các bạn thấy mình đây dùng điện, thanh điện hóa giải trước điện, khi các bạn ngồi công phu đó các bạn làm đúng pháp là các bạn rút cái thanh điện đó. Có đêm, các bạn giận vợ, giận con nói tôi không có ăn cơm. Tức, ngồi thiền, mà thiền một hồi thấy nó ấm no, hỏi chứ các bạn ăn cái gì mà nó ấm no. Các bạn buồn bực, buồn chuyện đời này kia, thôi, bỏ ăn, giận quá, vậy mà ngồi một hồi nó ấm no, hỏi cái gì đã giúp bạn ấm no, là cái thanh điện. Nó vô nó hóa giải cái trước điện, cái trước chừng nào nó thấy thiếu thốn chừng này, mà thanh chừng nào nó thấy nó đầy đủ chừng này, thấy rõ chưa?

Cho nên chúng ta không nên chấp, mê ở thế gian quá nhiều nhưng mà phải tiến trở vào nội tâm hành đúng pháp, các bạn sẽ được cái quý giá học hỏi, hàng ngày hàng giờ đều có bài vở cho các bạn. Khối Vô Vi sắp đặt rất khôn khéo, từ hành động một của bạn, bạn phải học. Ngón chân của bạn cựa bạn sau này cũng phải hiểu tại sao, lý do gì ở đó, cũng là một bài học chứ đừng có nói tôi phải đi tìm một ông nào tôi mới có bài học. Không, hành động một các bạn chịu thiền cái lúc tắm, cái lúc xoa rửa của bạn hồi xưa với bây giờ nó cũng khác nữa. Nó có nhiều cái câu hỏi và câu trả lời trong cái thời các bạn tắm. Nó dạy dỗ từ li từ tí. Tại sao? Cái luồng thanh điện nó chiếu rọi toàn cơ thể của các bạn cho nên các bạn có cái cơ hội để học hỏi như vậy. Các bạn học cái cuốn kinh vô tự, không cần sách vở, không cần viết chi tràng giang đại hải rồi mất thì giờ rồi cuộc rồi chậm tiến. Nhưng mà các bạn tiến về cái thanh điện rồi các bạn sẽ thấy các

bạn học triền miên không rảnh, mà cái sáng suốt đạt rồi thì các bạn mới đạt tới cái Đại Từ Bi chứ không phải cái Từ Bi không. Đại Từ Bi rồi tiến tới Đại Trí, Đại Dũng mới thấy mình an toàn, mình mới thấy cơ trời có, mình mới thấy pháp lý thanh cao, trường tồn, không tiêu diệt nổi. Tu có giá trị chứ không phải chuyện chơi, còn người đời họ không tu theo pháp lý này họ là cái gì, họ cũng tu, các bạn thấy không. Lênh đênh vì vợ vì con, lao động khổ cực, lận đận lao đao, nhưng mà rốt cuộc họ cũng phải dùng cái đạo đức đi trước, nếu không có đạo đức thì vạn sự bất đồng. Đạo đức là đạo. Sự sáng suốt mình tâm kiến tánh thấy sự sai lầm mà sửa sai, còn họ không thấy sự sai lầm họ đâu có sửa sai. Rốt cuộc rồi tùy theo cái tuổi nữa, mười tuổi khác, hai mươi tuổi khác, ba mươi tuổi khác, bốn mươi tuổi khác, năm mươi tuổi khác cứ lần lần nó sẽ hóa giải cái tư tưởng, cái phần thanh nó mở, nó cũng tiến hóa vậy. Tất cả chúng ta xuống thế gian đây nè, đặt trong cái định luật tiến hóa, ta gạt bỏ sự tiến hóa đâu có được. Bạn không tiến hóa được bên thanh cao thì bạn phải tiến hóa về kích động cộ xát? Khi mà bạn hiểu vậy thì các cơ tầng đã và đang tiến hóa, thì chúng ta có thể ổn định tâm hồn của chúng ta. Tất cả là nằm trong cái định luật tiến hóa, hạ thừa, trung thừa, thượng thừa. Bây giờ chúng ta làm pháp luân đây là sửa chữa cái bụng chúng ta, cái trước khí của chúng ta, của hạ thừa, từ cái trước biến tới thanh, mà bây giờ chúng ta đang ngồi đây đâu? Ngồi trong bụng của ông Trời. Đó, mà trong bụng nó có nhiều chỗ, có chỗ đau và chỗ không, chỗ nặng và chỗ nhẹ, thấy rõ chưa? Vậy khối trước nó làm việc theo trước, khối thanh nó làm việc theo thanh, khối sáng làm việc theo sáng mà khối tối làm việc theo tối. Nó có tổ chức rõ rệt, nhưng mà nó cũng ở trong cái cơ duyên của chủ nhân ông, sáng tạo, thâm phóng. Chủ nhân ông là phần hồn của chúng ta đây, mà dưới bụng của chúng ta là bao nhiêu cơ giới đều do sự thâm phóng của chủ nhân ông, điều khiển nó. Nó phải tiến theo cái sự tiến hóa của cơ duyên nó, thì bây giờ chúng ta ở trong cái vũ trụ này là ở đâu, cũng ở trong đó thôi. Cho nên chúng ta phải cố gắng tu, chấp nhận để tiến hóa, tầng nào cũng sẵn sàng cho chúng ta hết, mà chúng ta chịu tiến hóa hay là không. Nếu chúng ta chịu tiến hóa thì chúng ta thấy cái thâm tâm chúng ta luôn luôn bình thản và chúng ta nằm thẳng ngay ngắn ở trong cái chơn lý để tiến. Không có buồn, hận, không có gì hết, vui vẻ bất cứ giờ phút nào như tôi đã nói rằng còn trời còn đất còn ta là còn thái bình. Câu đó nhắc đi nhắc

lại để cho các bạn tự hiểu, các bạn không có cái gì đem xuống đây mà chẳng có cái gì mất hết dừng có lo; nhưng mà cái căn bản đem đi, đem đến đó là chỉ cái phần thanh điển về với Đại Từ Bi, Đại Trí, Đại Dũng của bạn mà thôi. Ở hành động đó, ở đời các bạn, các bạn sẽ gặt hái được cái phần thanh điển kết tụ cũng như ba báu linh Tinh, Khí, Thần tiến hóa trong giới trong lành, nó là Bi, Trí, Dũng, Đại Từ, Đại Bi, Đại Dũng. Còn nói về thế gian chúng ta có Tinh, Khí, Thần có sẵn, bây giờ chúng ta mượn cái pháp này để lọc cho nó đi tới đích. Nó thanh phải cực thanh, phần nào tiến về cực độ của phần đó, nó thuộc về đại giác, rồi ba cái nó hợp lại nó thành ra đại giác.

Đó, cho nên chúng ta đã có một cái chìa khóa rất rõ rệt, nắm lấy mà tu, nắm lấy mà tiến, không nên hoang phí và vọng động nữa. Căn bản chúng ta là tiến từ thanh tịnh tiến thẳng lên chứ không bao giờ chùn vô trong động loạn nữa, thì khi các bạn đã đạt được cái thanh tịnh thì ở trường hợp động loạn nào các bạn cũng là thanh tịnh. Cho nên người ta đã nói tìm sự thanh tịnh trong động loạn. Tìm ở đâu? Tìm ngay trong khối óc bản thể của bạn, trước kia bạn là người động loạn chứ gì? Mà bây giờ bạn tu rồi bạn thanh tịnh chứ gì, mà cái thanh tịnh nó ngự ở đâu? Ngự ở trong động loạn bây giờ cái đã, trước kia nó là động loạn, phải không, thì bạn nắm được cái chủ quyền, điều khiển ngũ hành sanh khắc của cái cơ thể này thì bạn mới tự chủ được. À, còn bạn nắm không được, điều khiển được cái luồng điện ngũ hành của cơ thể là bạn lệ thuộc cái ngoại cảnh chứ gì? Thấy cái ngoài đẹp thì tôi theo, nhưng mà nó động thét rồi tôi nhào, mà phải trở về tu và thấy mình, bây giờ chúng ta trở về tu. Chúng ta đã thất bại, chúng ta bị kích động nhiều quá, trở về trong cái khối thanh tịnh Vô Vi cộng đồng của cái tiểu thiên địa này để hòa đồng với cái đại tự nhiên ở bên trên, phải không? Thì chúng ta thấy đạt được cái sáng suốt cao quý, chúng ta có mất gì đâu mà phải sợ, phải buồn rầu, phải mất giấc ngủ trong giờ thiền không an, phải không? Nên cái đạo thương bạn, yêu đạo cái câu tôi đã nhắc giữ lấy tất cả cái gì tiến tới trọn lành tươi đẹp, tôi biết thương và yêu, thương

bản thể và yêu đạo thì cái chuyện đời rất dễ. Mình thương bản thể mình thì mình hòa đồng với họ thì mình biết thương tất cả những bản thể khác không sao. Triệu triệu ức đều là một mà thôi, phải không? Rồi mình yêu được cái sáng suốt thì triệu triệu ức nó cũng còn khối Vô Vi sáng suốt mà thôi, vạn linh đồng nhứt thể mà có gì phải lo âu. Rồi cái cơ duyên nó tới thì mình chuyển hóa được thì chuyển hóa không chuyển hóa được thì thôi, ta lo ta tu. Trù trì trong cái tiểu thiên địa này cũng là một ông Trời con chứ không phải nhỏ đâu. Giữ lấy cái luật định tiến hóa của cái cơ tầng tiểu thiên địa này, rồi mới hòa đồng với đại vũ trụ thì nó cũng đồng nhứt có một chứ không có hai. Chớ đừng có vội mà tôi phải chạy ra kia xuất hồn để xem người đó hồn người gì, người đó điển gì, người đó làm cái gì, vô ích. Cái của ta ta chưa hiểu, ta có khối có đồng ở trong này mà không hiểu đi tìm hiểu họ làm gì, phải không? Cái chơn lý là nó phải hiểu mình, trước khi hiểu mình, mà mình hiểu người khác mà không hiểu mình là mình gây sự động loạn cho mình, mà rốt cuộc chung quy mình gặt hái sự thất bại chứ không có sự thành công. Bởi vì càng ngày mình thấy càng tầm tối, mình soi bóng họ là mình động loạn, mà cái động loạn đó nó làm hư ai? Hư cái chủ trương của cái tiểu thiên địa và đường lối tu hành hiện tại, thì hư chứ không có lợi, phải không?

Cho nên chúng ta phải trở về căn bản, tự hiểu lấy, giải tỏa tất cả những cái lỗ bịch trong cái thân kinh nẻo hóc bộ đầu cho nó khai thông hòa cảm với tất cả. Lúc đó, chúng ta thấy ổn định nơi nơi mà bất cứ giờ phút nào. Học bài triền miên không có bao giờ bên trên người ta bỏ phí và không có dạy dỗ các bạn đâu. Các bạn đừng có lo, các bạn đang học cuốn kinh vô tự, nhiều nghịch cảnh tới chừng nào các bạn sẽ đọc nhiều cuốn kinh quý giá chừng này.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 27/3/1977)

Nói Chuyện Trung Tín

Nhờ có LED Weekly tôi mới biết được ở phương trời Úc xa xôi có người bạn đồng cảnh ngộ làm tôi xúc động, nhớ lại chuyện của mình, xin viết ra đây để cùng chia sẻ.

Ngày còn nhỏ ở VN, tôi cùng người chị hay vô chùa cúng kiến theo tục lệ ma chay của gia đình. Tiếng chuông chùa âm vang như giúp tôi quên hết phiền não thế gian. Tôi cùng người chị quy y, mặc áo choàng, nhận chuỗi hạt, pháp danh, văn bằng quy y Tam bảo có dán hình, đóng dấu, ... Chỉ có vấn đề là đọc kinh ê a tiếng phạn tôi không hiểu gì cả, phải tìm kinh sách dịch từ Tích Lan, Trung quốc, ... ra tiếng Việt để hiểu thêm về Phật pháp. Qua đến Canada, được sư cô từ VN gửi lời qua khen tôi là người trung tín, đi du học mà không quên đem theo chuỗi hạt, sổ tay tóm lược lời Phật dạy, cả bằng quy y Tam bảo bọc plastic cẩn thận. Đời sống sinh viên tương đối thanh tịnh, tôi vẫn lần chuỗi niệm Quán Âm Bồ Tát giúp tôi tai qua nạn khỏi, học hành đỗ đạt, ... nơi xứ lạ quê người. *(Nay nghĩ lại càng thêm xấu hổ).*

Rồi khuôn viên đại học đưa đẩy tôi gặp một ông cha trẻ trung, mặt mày sáng sủa rất đẹp trai. Ngày nào tôi cũng cùng cô bạn tìm đến cha nghe giảng kinh, đọc kinh, hát kinh mừng cha mẹ trên trời, ... tìm luôn đến chỗ các cha trú ngụ để tìm hiểu người tu theo Chúa. Sau đó tình cờ tôi gặp được một ông cha già cao cấp thương tôi như con cháu hết lòng giúp đỡ cho tôi tìm tới Chúa. Ông cha già này có nhiều chức tước và liên hệ chặt chẽ với Đức giáo hoàng bên La Mã, ông đi tới đâu, người ta quỳ gối đánh lễ. Ông cho tôi nhiều tài liệu, chở đi thăm nhiều nhà thờ to nhỏ khắp nơi. Tôi có dịp đọc hết các pho thánh kinh tân cựu, biết xưng tội, gặp nhiều tu sĩ để tìm hiểu, kể cả các bà sơ VN và ngoại quốc, các dòng áo trắng, áo đen, tu kín, xã hội, ... Điều đáng tiếc là quý vị này không giải đáp thỏa đáng những thắc mắc của tôi về lời Chúa giảng. Ông cha già mới giới thiệu tôi cho một mục sư tin lành VN, hy vọng cùng ngôn ngữ mọi việc sẽ suôn sẻ hơn, và tôi sẽ bằng lòng rửa tội theo đạo Chúa. Nhưng vị mục sư nổi tiếng này thấy tôi không đủ ngoan, hỏi nhiều quá nên từ chối.

Thấy mình không đủ trình độ để hiểu Phật và Chúa, không có duyên nên tìm hoài không gặp mình

sư, tôi dần dần vào đời làm việc xã hội, giúp người cứu đời, lấy lời Khổng Mạnh làm mực thước cho trọn đạo làm người. Nhưng tình đời đen bạc, bị gạt lên gạt xuống nhiều phen, tôi đâm ra phần uất đến tột cùng, đau bệnh liên miên, bao tử lở, gan bốc lửa, máu cao, tim loạn nhịp, thần kinh quá căng thẳng như muốn điên, ...

Chuỗi hạt, thánh kinh, lời hay ý đẹp, ... không làm tiêu nổi oán hận căm thù ngày càng chồng chất. Tôi già từ Phật, Chúa, Khổng Mạnh, tìm nơi học bắn súng, mua súng, để về chỉ một phát phải hạ được những tên vô loại, táng tận lương tâm, mất người lòng thú, bất nhân, bất nghĩa, bất tín, bất trung, ... Nhưng ông chồng hiền lành của tôi năn nỉ: Giết người vào tù, anh ở với ai ? Tôi đành nhẫn nhịn hẹn lúc chết thành ma sẽ trở về bóp cổ những tên ba xạo, bịp đời, bóp cổ không nổi sẽ hiện hồn nhát cho họ sợ đến chết cũng không tha. Lúc đó, tôi suy nghĩ nhiều về việc làm sao chết mau mà không cần tự tử.

Chưa tìm được cách chết thỏa đáng thì duyên lành gặp bạn đạo Cao Đài và Vô-Vi, rồi gặp Thầy, gặp Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp không đồ kỵ Phật, Chúa, Khổng, Lão ... lại có cách tháo giải uất khí trong lòng. Nhưng chim bị tên thấy cây cong cũng sợ. Lần này tôi cẩn thận đề phòng bị gạt nên không mừng rỡ hăng say theo đạo pháp như lúc xưa. Kinh nghiệm đời chồng chất, nhìn Thầy, nhìn bạn đạo bán tín bán nghi, rốt cuộc mất 10 năm tìm hiểu nghiên cứu. May nhờ Trời Phật thương kẻ bơ vơ nhiều năm tại thế, hỗ trợ thanh quang điển lành gây dựng lại niềm tin. Việc hành pháp dần dà tìm lại được ánh sáng của nội tâm, liên hệ được với luồng điển của Bề trên, tự thấy mình sai âm thầm sám hối, nguyện trung tín với chính mình, với luồng điển trong mình, với pháp quý đã giúp tôi khai mở tâm tư, giải trừ bệnh hoạn, ổn định thần kinh, ...

Viết tới đây, con không cầm được nước mắt, xin kính dâng Thầy tất cả lòng biết ơn vô bờ bến. Đường tu Vô-Vi rộng mở, giản dị hài hòa, chánh đại quang minh, thanh tịnh trật tự, ... đúng là đường tôi tìm kiếm từ bao lâu nay. Ông cha già đạo Chúa mừng cho tôi tìm được lối đi vừa ý, gặp được pháp quý, minh sư, và cũng tự buồn cho ông tuổi tác đã quá cao, nhìn lại áo mão kinh sách, ... ông buồn người

quyết định trung tín với tòa Thánh cho trọn kiếp này. Tôi cũng tự vấn lương tâm, có bất trung bất tín với xâu chuỗi hạt, với pháp danh Tam bảo, với quyển Thánh kinh, với chồng kinh Phật, ... Có nên theo gương ông cha hện lại kiếp sau mới đến Vô-Vi?

Rồi trên đường về nguồn cội, cũng như các bạn bên Úc và các nơi khác, tôi có diễm phúc được đứng trước những sự mời mọc mới, chiếu cố đến tận nhà: bạn đạo ái mộ sư cô T-H, đệ tử thầy T-N-H, nhà truyền pháp Oshawa, ... và gần đây là phong trào các thầy Tây Tạng nhiệm màu. Điều may mắn là tôi thích an phận thủ thường với cái pháp Vô-Vi nhỏ bé, chuyện lớn làm thành nhỏ, chuyện nhỏ làm thành không, tôi yêu kính ông Thầy Tám hiền lành đơn sơ, không xưng danh, không cần đệ tử này. Mọi sự mời mọc áp lực bên ngoài, đến rồi đi, ồn ào ào rồi đâu cũng vào đó. Có lần muốn được 2 chữ bình yên, tôi có viết bài thơ sau đây cảm ơn các vị tốt bụng thấy tôi còn trì trệ, muốn tôi tu mau tiến, xin được ghi lại nơi đây đóng góp cùng bạn đạo đồng cảnh ngộ.

Đường Ta Đi

Có một Thầy không hành không tiến
Có hai Thầy tu kiếng chẳng thành
Chọn đường chân chánh thực hành
Tự tu tự tiến rõ ràng đường đi

Đi một bước ngại chi một bước
Không đua đòi kẻ trước người sau
Tu hành chẳng chấp chậm mau
Sống đời thanh tịnh lao xao xin chừa

Chừa vui đầu kẻ ưa người thích
Chẳng buồn khi kẻ trách người chê
Sống đời không chấp không mê
Cùng hồn cùng vía phu thê giữ tròn

Tròn đời đạo lòng son không đổi
Một tâm chi nay đổi mai hờn
Nhớ người tốt bụng tri ơn
Dù bao thử thách chẳng sờn tâm tu

Tu trong động tiền xu nào sá
Tu cho tâm êm ả yên lành
Ân sư hoàn cảnh thực hành
Khó khăn thử thách sẵn dành cho ta

Ta tới cõi ta bà để học
Học đến ngày mòn mỏi chán chê
Đường xưa lối cũ quay về
Thành thoi nhẹ bước hã hê tâm hồn.

Mỹ Kim
1 tháng 9 năm 1996

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

QUY NGUYÊN HỢP NHẤT

(Đề tài này được thảo luận tại đại hội DHDP, Thái Lan, năm 2013)

Quy nguyên là từ bụng, ngực... đi lên đầu. Hợp nhất là gom các nguyên khí và nguyên linh lại với nhau. Quy nguyên hợp nhất là gom các nguyên linh vào bên trong một ngôi nhà tiểu thiên địa hình người ngồi trên đầu. Ba phần đầu của bài này nói về

quy nguyên hợp nhất (quy nhất), phần cuối nói về quy thức tức là xuất hồn đi học đạo.

A. Nguyên khí.

Hành trình căn bản của sự sống là biến **nguyên tinh** trong ngũ tạng thành **nguyên khí** (hai tai), thành

nguyên thần (mắt, trung tâm chân mày), và cuối cùng về không (đỉnh đầu) để tạo năng lượng cho cơ thể. Không tu thì chỉ có giai đoạn 1 (*hóa khí: tai to*) và một ít giai đoạn 2 (*hóa thần: mắt sáng*), tu Vô Vi thì gia tăng giai đoạn 2 và thêm giai đoạn 3 (*hoàn hư: đầu có ánh sáng*).

Thông 6 luân xa và ngũ kinh (từ ngũ tạng lên đầu) gọi là **lục thông**: Thượng, trung, hạ hợp nhất trên đầu (đầu là thượng thừa).

B. Nguyên linh:

1. **Vía** từ rốn lên đầu trước tiên, mở đường cho hồn.
2. **Hồn** từ tim lên đầu (*Hình tiểu thiên địa Lão giáo vẽ hồn ngồi trên, vía ngồi dưới*).
3. **Lục căn** từ ngũ tạng lên kế tiếp. Tất cả nguyên linh (*trừ vía*) tạm thời ngụ cùng chỗ với hồn.
4. **Lục trần** từ lục phủ đi lên.
5. **Ngũ hành** từ ngũ tạng (*Sách TDDK gọi đây là Ngũ Khí Triều Nguyên*).
6. **1.250 tỷ kheo** từ ngũ tạng (*Con số này trong Kinh A Di Đà*).
7. **Linh thú ngũ tạng** (*Hình tiểu thiên địa của Lục Tổ vẽ 5 trong 6 con*).

Danh từ “**Lục tâm thông**” chắc là bao gồm cả lục căn, lục trần, linh thú ngũ tạng, và cũng chỉ chung tất cả các nguyên linh (*Đức Thầy không có giải thích*).

8. **Tứ trụ** từ ngũ tạng (*Sách Điều Sào Thiên Sư*).
9. **Hạc / Rùa** từ bộ sinh dục (*Hạc đứng trên rùa*).
10. **84.000 lỗ chân lông**.

Các phần khác như **nguồn thần**, **bụi trúc** (nam), **rắn lửa** từ cuối xương sống, **phượng hoàng** (nữ)... cũng được đưa lên (*Các nguyên linh này đều có trong hình ttd của Lục Tổ Huệ Năng*).

C. Tiểu thiên địa.

Khi các nguyên linh lên đầu thì ngôi nhà tiểu thiên địa mới được xây. Bảy cây cột chính được dựng lên trước tiên là **thất trùng hàng thọ**, là nguyên điển của: xương sống, đầu, 2 tay, 2 chân, và bộ sinh dục (*Kinh A Di Đà Chú Giải*).

Khi nhà xây xong thì hồn ngồi ở vị trí tim, vía ngồi ở vị trí rốn. Khi nào cần âm dương tương hội thì vía chạy qua tâm sự (*hòa thanh điển*) với hồn, xong thì về chỗ của mình. Các phần tâm linh khác thì cũng ở các vị trí giống như trong thể xác lúc chưa lên đầu.

Khi người chết thì tiểu thiên địa này xuất ra đi về Trung Thiên, được gọi là cực lạc quốc độ.

D. Quy thức.

“Đường Thiên Xích” là thông đạo vô tuyến (wireless) nối phần hồn với tiểu thiên địa của Đức Thầy trên Trung Thiên. Mỗi khi cần, Đức Thầy dắt hồn/vía đi thăm các vị Bề Trên:

1. Tham quan tiểu thiên địa của **Đức Thầy** và thăm hỏi các huynh trưởng tu bên trong.
2. Thăm **Đức Tổ Sư, Côn Lôn Sơn** (*Đức Thầy nói đã dắt bạn đạo t/d Culver City về Côn Lôn Sơn*).
3. Thăm **Thượng Đế Trung Thiên** (*Quy nguyên căn cội*).
4. Lên **Niết Bàn, Thượng Niết Bàn, Nguồn Cội** (Vô Cực) để thăng cấp thanh điển và học đạo với Thượng Đế Niết Bàn, Hắc Bì Phật Tổ, và Thượng Đế Nguyên Thủy.

5. Ghi chú:

- (*Đức Tổ Sư nói Hắc Bì Phật Tổ là một điểm đen, xuất hiện đầu tiên trong thiên địa. Đây là Thượng Niết Bàn.*)
- *Sách Thiên Đàng Du Ký có mô tả Phật TC và DTS từ Ngọc Thanh lên gặp Thượng Đế tối cao chỉ có tiếng nói không có hình. Nhưng đây chỉ mới là bên ngoài Tam Thanh, vị này chưa tối cao. Lên nữa là Niết Bàn, Đại Niết Bàn, rồi mới đến Vô Cực. Mỗi cõi đều có Thượng Đế.*

Cần về Nguồn Cội nhiều lần, mỗi lần học một ít từ Hắc Bì Phật Tổ và Thượng Đế Nguyên Thủy, lâu ngày tích lũy. Các vị thanh tịnh và sáng suốt nhất thường không dám xưng danh đặc đạo vì số lần các vị về Nguồn Cội đều khác nhau.

Khương bửu Võ

(Los Angeles, ngày 18/4/2014)

Hương Tâm

Kính Thông Báo: Được tin cụ bà Đỗ Thị Kiến, sanh năm 1928, là thân mẫu bạn đạo La Ngọc Phụng và là nhạc mẫu anh Lục Hưng đã từ trần lúc 7:00PM ngày 23 tháng 4 năm 2014 (*Nhằm ngày 24 tháng 3 năm Giáp Ngọ*) tại Sacramento, California hưởng thọ 87 tuổi.
Kính chúc cụ bà sớm được siêu thăng tịnh độ.

Thiền Đường Thanh Hòa San Diego đồng thành kính phân ưu.

Kính Thông Báo: Xin bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho ông Nguyễn Quý Bổng, sanh năm 1930, là thân phụ bạn đạo Nguyễn Vũ Khiêm, đã từ trần ngày 23 tháng 4 năm 2014 (*tức ngày 24 tháng 3 năm Giáp Ngọ*) tại Ottawa, Canada, hưởng thọ 85 tuổi, sớm được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo,
Nguyễn Vũ Khiêm

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TÁM TỪ PHÁP
Strasbourg, ngày 11 tháng 4 năm 1996

Kính thưa Ông Tám,

Con tên là VMP đã hai tháng con tự tập ngồi thiền, mà sao không thấy có kết quả gì hết. Bây giờ con phải làm sao, tai thì nghe ù ù, trí thì nghĩ đâu đâu không thể nào tập trung được hết, ngồi chưa đầy 5 phút đã thấy mệt rồi, khi nằm thở thì lại ngủ quên.

- Từ khi con ngồi thiền thì hay trở giấc khoảng 5 giờ sáng là hết ngủ được.
- Ăn nhiều hơn trước, ham ăn, lòng con thì muốn tu sửa đổi thì con phải làm gì bây giờ ?
- Con hay buồn và khóc một mình, bởi vì 2 con gái và chồng con bỏ đi nơi khác, con thì bất hiểu, bây giờ con an phận đó là cái nghiệp phải trả kiếp trước.
- bây giờ con muốn an tịnh tu sửa tật hư tánh xấu.

Xin Ông Tám chỉ dẫn giúp cho con làm cách nào gạt bỏ để ngồi thiền mỗi ngày.

Thành kính trông thư Ông Tám.
VMP

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Atlantic City, ngày 26 tháng 6 năm 1996

MP con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 11-4-96, được biết con mong muốn được thiền nhưng không thiền được, vì sự vọng động trong nội tâm vẫn còn.

Muốn tu thiền theo Pháp Lý VôVi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, trước hết phải ý thức rõ ràng là tu để làm gì ? Thưa, tu để sửa chữa và tu bỏ sự khiếm khuyết của chính mình, thực hành pháp môn để giải trừ lưu thanh, thì nghiệp chướng sẽ tự nó mòn dần, cần nghe giảng giảng cho nhiều để rõ sự sai lầm của chính mình hơn. Ăn năn sám hối, thường xuyên niệm Phật để giải nghiệp tâm. Soi hồn một ngày từ hai đến ba lần, để khí tinh sớm trụ

và hoà hợp với tinh ba của vũ trụ, Pháp Luân Thường Chuyển để giải tiến tâm linh, thì huệ mới khai, có thiện ý tự cứu mình thì mới tu Vô Vi. Đời Đạo Song Tu - đời là cần sức khỏe, đạo là tâm linh sẽ sáng suốt và ổn định hơn. Buồn là thiếu tự chủ, bất minh nguyên lý giữa Trời và người, và hiện nay người là sanh linh gom gọn bởi Trời Đất. Con muốn tu là sẽ có dịp thể thiên hành đạo, con đã qua bài học làm vợ và làm mẹ, mà chưa ý thức được vị trí của hiền thê thì phải làm gì ? Vị trí của hiền mẫu phải học những gì ?

a) hiền thê là hoà ái tương thân với chồng con.

b) hiền mẫu thì phải nhịn nhục tới đa để cứu mình và cứu con.

Hai nhiệm vụ con đã có mà chưa trọn lành. Vậy con nên ý thức hai điều này thì mới học tu theo Pháp Lý Vô Vi, từ đó con mới dẹp được sự sân si và lo buồn của nội tâm; nghiêm chỉnh hành pháp thì mới đạt đạo, chứ vừa buồn tủi và vừa hành pháp thì không bao giờ thông.

Vậy con nên xét kỹ lại trước khi hành pháp; gia đình đổ vỡ vì con không có trật tự từ thể xác cho đến tâm linh. Con nên liên lạc với bạn đạo và mượn nhiều băng giảng của Thầy để nghe, thì tâm con sẽ yên hơn.

Ham ăn là tự hại bộ ruột vì nhai không kỹ, thì sự vận hành ở bên trong không thông suốt. bệnh hoạn sẽ thành hình, và sự đau khổ sẽ tới tấp, cần thể thao như bơi lội và đi bộ sẽ được bình an.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TÁM TỪ VIỆT NAM

Kính bạch Thầy,

Từ ngày con được đọc quyển Tôi Tầm Đạo, con thấy nghe những lời Thầy chỉ dạy, sao tâm linh con thấy cảm mến những lời giáo hoá với giáo pháp Thầy đã chỉ dạy, nên con đi tìm Thầy mà không gặp, nhờ bạn tỏ bày và cho con quyển Công Phu Vô Vi Huyền Bí Phật Pháp của Thầy chỉ dạy, con cứ theo đó mà thực hành. Nay con được dịp chú P được gặp Thầy, con không biết gì hơn bạch xin Thầy hi xả cho đưa con mượn màng nhỏ nhoi đi sau chót được gặp pháp Thầy tự tìm đó mà thực hành chắc thể nào cũng sơ sót.

Con biên thơ cần Thầy chuyển hóa cho tâm linh con được sáng suốt tu hành trên phần Vô Vi Phật Pháp. Còn về phần hữu vi con khổ quá cần Thầy chuyển cho con chỗ ở kéo tội nghiệp con.

Kính lạy Thầy,
NXB

THƯ HỎI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic City, ngày 26 tháng 6 năm 1996

XB con,

Thầy đã nhận được thư của con gởi từ Việt Nam, được biết con đã đọc quyển Tôi Tầm Đạo và hợp ý muốn tu hành vì đời khắc khổ.

Con muốn tu Pháp Lý Vô Vi thì phải hoàn toàn hướng về phần hồn, thực hành đúng đắn thì con sẽ cảm thấy xác của con là một tiểu thiên địa giành riêng cho phần hồn trú ngụ để thực thi luật nhân quả từ nhiều kiếp, cho nên hiện tại con chưa biết được con là ai ? Từ đâu đến và sẽ về đâu! Lận đận tại thế sống trong cảnh có có không không mà thức giấc. Nay con có duyên lành đọc sách đạo thực hành và muốn dẫn thân hành đạo, đó là một duyên may cho chính con. Tại sao con phải khổ? Khổ để làm gì? Khổ là một món quà quý của người tu. Khổ! Khổ! Khổ thì mới bước vào biên giới của Phật Pháp, thì mới thấy được nghiệp lực chính mình đã mang từ nhiều kiếp ẩn tàng trong thần kinh khối óc. Lúc ấy mới cố gắng hành pháp nhiều hơn, thì pháp lực sẽ càng ngày càng mạnh, thì nghiệp lực tự nó bớt dần đi. Lúc ấy thể xác và trí óc của con sẽ được Khang trang và bớt sự mê tín dị đoan và yếu ớt, sẽ cảm thấy rõ: Thiên, Địa, Nhơn, còn là phần hồn đang làm chủ một thể xác tinh vi của Trời Đất ân ban. Con sẽ dũng mãnh khai thác khả năng sẵn có của chính con, cho phần hồn có cơ hội tiến hoá tốt đẹp không còn thấy khổ nữa, con dũng mãnh thực hành Pháp Lý Vô Vi trong nhịn nhục, thì mọi người sẽ kính mến con, lúc ấy đường đi sẽ lớn rộng và cởi mở với mọi người, con có tâm tu học và tiến hoá thì con sẽ có căn nhà trật tự và yên thân tu học ở tương lai. Chúc con dũng mãnh thực hành, dũng mãnh tu tiến.

TB. nhớ Soi Hồn từ 2 đến 3 lần trong ngày thì sẽ mau ổn định hơn.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 29 tháng 3 năm 1980

PHỤ ÁI 12

Xét thể cảnh lòng người kích động
Hưng vong thành bại trí tâm phòng
Quây quần trước tánh không sao tiến
Thắc mắc vì ta chẳng góp công.

Góp công xây dựng cơ phòng
Giúp mình giúp họ mở lòng độ nhơn
Học tu tu học quy hườn
Chơn tâm chơn ý chẳng sờn chẳng phai
Một lòng một dạ tiến hoài
Dù cho tăm tối vẫn cài cho mình
Nằm trong nguyên lý chính mình
Từ đi ngồi đứng từ tình giả chơn
Yếu hèn lâm cảnh giận hờn
Thông minh vĩ đại minh ơn Phật Trời
Sửa tâm sửa tánh sửa lời
Thương yêu chánh pháp đời đời không phai
Cha Trời gánh nặng hai vai
Làm người cũng phải tự đầy lấy thân
Hồn thời tiến hóa chuyên cần
Thực hành tự giải mình tằng nợ duyên
Vì con chồng vợ giao liên
Các miền thanh trực quy nguyên chơn tình
Hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh
Động không thấy động chơn tình Trời ban
Tâm mình tự xét tự bàn
Tâm linh thức giác hạ màn trần gian.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Tám (tiếp theo)

DẠO NÚI PHỔ ĐÀ Ở NAM HẢI

LẮNG NGHE ĐỨC QUÁN THẾ ÂM THUYẾT PHÁP

...

Dương Sinh: Rừng trúc xanh ngập núi, không khí tươi mát, bên cạnh còn có nước chảy róc rách, quả là vùng đất thánh tuyệt diệu.

Quán Âm: Đó là sự quan hệ giữa rừng trúc tía và nước sương ngọt tức cam lộ, nước cam lộ chảy về biển khổ để làm giảm bớt vị đắng cay của người đời, nên đã trở thành nước pháp cứu độ chúng sinh.

Dương Sinh: Phía trước có một ao sen lớn, nở đầy hoa sen trắng khiến người ta say sưa ngắm, rừng trúc bên cạnh xanh tươi ngút trời, vây thành một cái động trời tự nhiên, ngoài ra trong đó còn có hai vị tiểu hài đồng, chẳng rõ họ là ai?

Quán Âm: Đó là Thiện Tài và Lương Nữ. Tôi ngự trên đài sen trắng trong rừng trúc tía này thanh tịnh vô kể, song vì nghĩ rằng chưa độ hết được chúng sinh, cho nên bất kể giờ phút nào tôi cũng đều hóa thân giáng phàm cứu độ chúng sinh, phàm những ai nhớ danh hiệu tôi, khi gặp khổ nạn tôi đều xuất hiện giúp đỡ, mong chúng sinh thông cảm tâm tôi làm nhiều điều nhân nghĩa, ắt thân họ là thân tôi hóa thành để có thể tùy thời mà giúp đỡ kẻ khác. Tâm đã hợp với tâm bồ đề của tôi thì tâm linh của người chắc chắn sẽ tương hội với tâm tôi. Phàm những ai tu đạo bồ đề, suốt đời không thoái chí, nhất định sẽ thành chính quả. Tôi đã ngồi trên tòa sen.

Dương Sinh: Thân phiêu nhiên của Đại Sĩ thoáng cái đã bay lên đài sen, vóc dáng ngài thanh thoát y hệt như tiên nữ, phiêu diêu thoát tục...

Tế Phật: Dương Sinh có thể thuật lại thể ngồi của Đại Sĩ cùng cảnh trí tại đây lúc này không?

Dương Sinh: Thưa được.

*Tử trúc lâm trung phủ bạch liên
Quán Âm tĩnh khán thủy trung thiên
Thiện Tài Lương Nữ song biên lập
Cam lộ liễu chi biến đại thiên.*

Nơi rừng trúc tía trắng hoa sen
Trời nước Quán Âm lặng lẽ nhìn
Lương Nữ Thiện Tài hầu cạnh mẫu
Cảnh dương cam lộ ngập không gian.

Thưa có phù hợp không?

Tế Phật: Hay lắm, hôm nay Dương Sinh đã tới được nơi này, hãy xin Đại Sĩ khai thị Phật pháp nhiều cho.

Dương Sinh: Thưa vâng, cuộc kì ngộ bữa nay thực là khó gặp, kính xin đức đại từ đại bi Quán Thế Âm Bồ Tát thuyết pháp để giải rõ bốn mê cho.

Quán Âm: Lành thay, trần thế hiện giờ đời sống hưởng thụ vật chất đã tới mức cao độ, từ cõi Thánh quan sát cảnh này thì thấy thế nhân quả là được hưởng phúc, chư Phật đều lấy làm mừng. Nhưng phần lớn những kẻ được hưởng phúc lại đắm mình trong cảnh “tửu sắc tiền tài” là bốn hồ thắm tội lỗi lớn, vì hưởng thụ quá độ diễm phúc trời ban, không tiết chế nổi, càng đi vào nẻo tà càng bị đọa lạc cuối cùng tạo thành ác nghiệp quả báo, nhìn cảnh bất hạnh này của chúng sinh lòng tôi cảm thương vô hạn. Nay nhờ có Thánh Hiền Đường mở đàn cơ bút để phát huy đạo giáo, duy trì đạo đức nhân tâm khỏi sa đọa, khuyên người hành tam cương ngũ thường, tu ngũ luân bát đức, cải thiện hoàn cảnh xã hội bất lương, khứ trược lưu thanh, thấp sáng đường tâm tối, tôi thường giáng lâm các Hiền Đường chấp bút

thuyết pháp độ người, khuyên răn dẫn dụ chúng sinh tin tưởng Phật pháp, giữ gìn ngũ giới, học đạo tu pháp để mình tâm kiên tánh, chứng đắc quả Phật. Bữa nay Dương Thiện Sinh tới đây, tôi vô cùng sung sướng, giờ đây tôi hướng dẫn Dương Thiện Sinh đi hỏi đạo một số vị đạo sĩ đã tu thành quả vị Bồ Tát.

Dương Sinh: Cảm tạ sự hướng dẫn của Đại Sĩ.

Quán Âm: Hãy đi theo tôi.

Dương Sinh: Đại Sĩ nhẹ nhàng như mây, thoáng cái đã rời tòa sen, dáng đi như mây bay nước chảy... A, ven đường núi xanh nước biếc quả không thẹn là cảnh tiên. Tới nơi, phía trước có rất nhiều tịnh xá, dưới gốc cây bồ đề có các tầng lầu ngói, ngoài ra bên cạnh các gốc cây khác có một số vị tóc dài đang ngồi thiền định, tất cả đều có vẻ quên mình.

Quán Âm: Các vị Bồ Tát đó lúc còn tại thế đều tu đạo Bồ Tát, sau khi thành đạo tới đây tĩnh tu, không kể xuất gia tại gia, chỉ cần học tinh thần tu trì độ chúng của tôi, nhất định sẽ thành tựu, Dương Sinh có thể hỏi đạo họ.

Dương Sinh: Thưa vâng, xin hỏi đức Bồ Tát (*vị này là một tăng sĩ mặc áo cà sa, vẻ mặt từ bi, vòng hào quang trên đầu tỏa chiếu sáng ngời, và vì có thụ giới cho nên hào quang phát ra càng mạnh mẽ*). Thưa ngài đã tu cách sao mà đạt được đạo quả như ngày nay?

Bồ Tát Trí Quang: Pháp danh của tôi là Trí Quang, lúc sống xuất gia quy y Tam Bảo, chăm lễ đức Thế Tôn, hành đạo Bồ Tát. Tôi thấy rằng tu Phật học đạo, cốt ở việc giúp đời cứu người, xuất gia chẳng phải là chỉ cố giữ Tam Bảo trong điện, quy y Phật, pháp, tăng là phải học tập tới chân tủy của ba bậc đó, tức là phải thực hành những gương tốt của các bậc đó để lại. Bởi trong khi tu hành, ngoài những công tác từ thiện như giảng kinh khuyến hóa, phóng sinh, tế bần, cứu nạn, v.v... tôi còn tận lực tu dưỡng nội tâm, tham thiền nhập định, đối với Bồ Tát Quán Âm tôi lại càng kính cẩn lễ bái, các bạn đồng tu nếu như có ai bị đau ốm thống khổ tôi đều tận tâm giúp đỡ, giải nguy để họ thể hội được tinh thần từ bi của nhà Phật, khiến càng kiên định tin tưởng tu hành. Về quá trình tu đạo của tôi cũng gặp nhiều ma nạn khảo đảo, gặp nghịch cảnh tinh thần hoảng hốt, song tự biết là nghiệp chướng chưa tiêu nên bị chà đạp, trong lúc thống khổ lòng tôi không hề bán loạn, gắng sức giữ vững lập trường, suốt đời hành thiện tu đức, quảng bá Phật pháp nên cảm hóa được rất nhiều chúng sinh, cuối cùng tu thành quả vị Bồ Tát. Tại đây tôi thường

cung kính lắng nghe đức Thế Tôn cùng đức Quán Âm thuyết pháp, để tĩnh tu lại cho tới khi chứng đắc quả vị cao hơn. Mong người đời tu đạo chớ có vì tư lợi, hãy luôn luôn ôm ấp hoài bão tâm Bồ Tát, giúp đỡ thật nhiều cho chúng sinh, trong khi ban phát tâm từ bi thương xót thì tâm mình cũng hóa thành tâm Bồ Tát, lâu ngày tâm thông suốt, dạ không còn trở ngại, tự nhiên thành tựu quả vị Bồ Tát.

Dương Sinh: Cảm tạ Bồ Tát Trí Quang đã phát tâm thuyết pháp, lấy tâm “đại bi” giúp người dễ rồi đạt được quả vị “đại hi” lẽ nhân quả mảy may không sai chệch. Lại xin hỏi vị Bồ Tát (*vị này để tóc nhưng hào quang trên đầu cũng tỏa khắp bốn phía, tướng mạo cao quý, khí chất phi phàm*) thưa ngài đã tu cách nào mà đạt thành được chính quả.

Từ Ngộ Bồ Tát: Tôi là nữ cư sĩ tu đạo tại gia, nhân tiền sinh tôi làm công chức, sau khi các con của tôi trưởng thành, tôi được thanh nhàn, nhờ một người bạn giới thiệu, tôi tới chùa xin quy y tam bảo, trở thành cư sĩ tại gia. Từ đó chăm chỉ nghiên cứu kinh Phật, ăn chay, giữ giới, niệm Phật, tĩnh tâm, trí tuệ mở lớn, liễu ngộ nhân sinh tứ đại giả hợp, duy có Phật tính là chân thực, do đó thường bố thí tiền bạc ấn tống kinh sách, gặp người nghèo khó ra sức giúp đỡ. Nhân người em trai mở tiệm thuốc tôi cũng bỏ tiền ra mua thuốc phát không, suốt đời làm việc thiện, tích được nhiều công đức, chăm lo tu tâm sửa tánh, khí chất ổn định, không phạm tội ác, cuối cùng tu thành đạo quả Bồ Tát.

Dương Sinh: Làm Bồ Tát tại gia càng dễ gần gũi chúng sinh, tận tâm tận lực, phát huy tinh thần Bồ Tát cứu khổ cứu nạn cuối cùng thành đạo, thực quả đáng kính phục. Xin hỏi đức Bồ Tát (*vị này ăn bận xuề xòa, hào quang trên đầu tròn trịa, tướng coi rất phúc hậu*) không rõ ngài tu cách sao mà lại đạt thành được chính quả?

Đức Nhân Bồ Tát: Tôi là cư sĩ tu đạo tại gia, tôi nhờ bạn bè giới thiệu thầy học đạo, sau khi thụ giáo minh sư, giác ngộ được chân lý nhân sinh nên độ được chúng sinh. Tôi cũng nghiên cứu và tu cả đạo Nho nên đã phát giác ra rằng lý đạo nhiệm mầu của hai đạo giống nhau, do đó mà lúc còn sinh tiền tôi không hề bài xích đạo Nho. Còn các kinh như: Đạo Đức Kinh, Thanh Tĩnh Kinh, Tứ Thư, Ngũ Kinh tôi đều nghiên cứu và thể nghiệm rất sâu xa, bởi vậy tôi thường đàm đạo cùng các đạo gia tu sĩ. Phàm những sách dạy về cách tu tâm dưỡng tính, nếu thấy được tôi đều ra sức nghiên cứu tu luyện, tôi còn tập cả nội ngoại công để trau dồi cơ thể, suốt đời vui đạo làm

việc thiện, quảng độ chúng sinh hướng thiện, ra sức tế bần cứu thế do đó mà tu thành quả vị Bồ Tát.

Dương Sinh: Sau khi thỉnh giáo đức Bồ Tát, cảm thấy rằng thân này tu đạo chẳng dễ, bất luận quy y tông phái nào cũng đều phải lo công quả cứu người, giúp đời. Không có tinh thần giúp người hẳn là tâm từ bi không hiển lộ ra được, muốn đắc quả Bồ Tát lại càng không đủ tư cách. Một kẻ không chịu giúp đỡ người khác hẳn là sẽ thành quỷ tham lam lợi lộc, tâm địa nhỏ nhen, chỉ lo sao cho đầy bao tử mình, chẳng thể thông suốt được cảnh giới vô hạn, tất cả những gì thành đạt được đều chỉ là giới hạn.

Tế Phật: Dương Sinh nói rất đúng, mong thế nhân chăm lo vun bồi tâm đức mới tránh khỏi sinh bệnh ung thư, hủ bại ăn uống chẳng được. Bữa nay xin bái từ đức Đại Sĩ tại đây.

Quán Âm: Thời giờ đã trễ, tiễn hai vị trở lại Thánh Hiền Đường, tôi rất hoan nghênh nếu quý vị tới thăm chốn này thường xuyên.

Dương Sinh: Cảm tạ đức Quán Thế Âm từ bi hóa độ, đệ tử xin cáo từ. Thưa con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

